

Imnul trezirii

Ian Paisley

Biserica lui Isus Cristos doarme în cea mai mare parte. Este ca un dormitor mare, în care toți creștinii sunt în paturi, dorm și te imploră, „Te rog, nu mă trezi! Vreau să dorm mai departe!” Și evident, când Dumnezeu începe să aducă trezirea, oamenii nu mai pot dormi! Nu poți dormi în biserică când Duhul lui Dumnezeu trezește oamenii! Uitați-vă la primul verset din capitolul 52 (Isaia): „Trezește-te! Trezește-te! Îmbracă-te cu putere!” Treziți-vă! Sunteți niște creștini adormiți! Trezește-te, tu care dormi! Scoală-te din morți și Cristos îți va da viață!

Leonard Ravenhill

Să nu uitați aceste cuvinte spuse de un bătrân, de această parte a veșniciei, viața creștină nu are finalitate.

Ne rugăm ca în seara aceasta, unii dintre noi să ia parte la propriul serviciu de înmormântare, și să moară față de eul lor și să pună capăt tuturor eșecurilor și a slăbiciunilor.

Paris Reidhead

De ce să vină cineva la cruce?

De ce să îmbrățișeze cineva moartea cu Cristos?

De ce să vrea cineva să coboare, în identificare cu Cristos, la cruce, în mormânt și apoi să învieze? Vă spun eu de cel

Pentru că e singura modalitate prin care Dumnezeu poate primi slavă dintr-o făptură omenească!

Leonard Ravenhill

Dacă te-aș întreba în seara aceasta, „Ești mântuit?” Poate vei răspunde, „Da, sunt mântuit.” De când? „O, a predicat cutare sau cutare, m-am botezat și...” Ești mântuit? De ce anume ești mântuit, de iad?

Ești salvat de amărăciune?

Ești salvat de poftă?

Ești salvat de înșelăciune?

Ești salvat de minciună?

Ești salvat de un comportament rău?

Ești salvat de răzvrătirea față de părinți?

Spune! de ce anume ești salvat?

Duncan Campbell

“Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui dată de Dumnezeuul mântuirii lui.” Psalm, 24.3-5

Leonard Ravenhill

Și nu era loc pentru El în casa de poposire.

A crescut puțin mai mare și nu a fost loc pentru El în familia Lui; familia Lui s-a întors împotriva Lui.

A mers la templu, nu a fost loc pentru El în templu; și templul a fost împotriva Lui.

Și când a murit nu a avut loc de îngropare; a murit în afara cetății.

Atunci de ce, pentru Numele lui Dumnezeu, vă așteptați să fiți primiți peste tot?

Cum de lumea nu l-a acceptat pe cel mai sfânt Om care a trăit vreodată, dar ne acceptă foarte bine pe mine și pe tine?

Am făcut noi vreun compromis? Am făcut noi vreun compromis?
Nu am crescut deloc din punct de vedere spiritual?
Nu avem deloc dreptate, care să pună în lumină stricăciunea lor?

A.W.Tozer

Cel care este de sus este mai presus de toate lucrurile.

Iubiți creștini, vreau să vă spun să încercați să vă cereți scuze în Numele Lui.

Nu vă îngrijorați că nu puteți potrivi învățăturile Lui cu ceea ce ați învățat la școală.

Învățătura predată în școli pornește din mințile unor oameni căzuți și se adresează minților altor oameni căzuți.

Și nu este nevoie să ne cerem scuze în Numele Lui.

Leonard Ravenhill

După cum spunea A.W. Tozer: "Len, despre omul care își ducea crucea afară din cetate puteai ști un singur lucru cu certitudine, și anume că nu urma să se mai întoarcă."

Numai ce ne întoarcem de la altar că și mergeam din nou săptămâna următoare, la fel de fascinați. Nu petrecem nici măcar o jumătate de oră cu Isus, însă stăm două ore mizerabile într-un cinematograful.

Și Pavel spune ce înseamnă lumea pentru mine: este un sistem al stricăciunii, putreziciunii și răutății.

Este anti-critică de la început până la sfârșit.

Este lumea răstignită față de tine în seara aceasta, sau te fascinează încă?

T. Austin Sparks

Oare nu avem nevoie de o înțelegere mult mai mare despre cât de extraordinar de valoroasă este pentru Domnul o expresie adevărată a Bisericii. O astfel de perspectivă are un preț inestimabil.

Să ne dea Domnul mai mult din această agonie pentru întreaga Biserică Lui. Și atunci va fi prețioasă în ochii Lui.

Duncan Campbell

Când a coborât Dumnezeu, deodată, bărbați și femei din întreaga parohie au fost cuprinși de frica de Dumnezeu.

Doamne, oare sunt mâinile mele curate?

Este inima mea pură?

În momentul în care s-a întâmplat acel lucru, în acel grajd, o putere a fost eliberată în Barvas, care a cutremurat întreaga insulă Lewis. Dumnezeu a coborât! Duhul Sfânt a început să se miște printre oameni, iar pastorul, scriind dimineața următoare despre ce avusese loc s-a exprimat așa:

„Îl puteai întâlni pe Dumnezeu pe câmp și în mlaștini, îl puteai întâlni în casele oamenilor. Dumnezeu părea să fie peste tot.”

Ce a fost asta?

Trezire?

Trezire!

Nu a fost pornită de vreun evanghelist, nu a luat naștere din niște eforturi speciale, nu a fost ceva organizat prin demersurile oamenilor. Ci conștiința cu privire la Dumnezeu a cuprins întreaga comunitate într-o așa de mare măsură încât au lăsat la o parte orice alte treburi.

Îmi aduc aminte cum, la un moment dat, în decurs de 24 de ore am vorbit la opt întâlniri.. Bisericele erau arhipline. În apropiere era organizată o seară de dans, și în timp ce un tânăr se ruga pe culoar, puterea lui Dumnezeu s-a mișcat în acel dans și peste o sută de tineri prezenți acolo au părăsit locul în fugă, la fel cum fuge cineva de o molimă, și s-au îndreptat spre biserică.

Culoarul care ducea la amvon era blocat de tineri care veniseră de la dans, iar la amvon am găsit o tânără, absolventă a Universității din Aberdeen, care fusese la dans și care era întinsă jos și striga: „Mai este îndurare pentru mine? Mai este îndurare pentru mine? Mai este îndurare pentru mine?”

Dumnezeu era la lucru.

Acea întâlnire a continuat până la ora 4.00 dimineața.

„Domnule Campbell, sunt vreo 200, 300 de oameni adunați la sediul poliției. Sunt adunați acolo, unii sunt pe genunchi. Nu pot să înțeleg ce se întâmplă...” Omul care mi-a spus asta nu fusese la biserică. Dar iată că o mulțime de bărbați și femei dintr-un sat vecin, de la 7, 8 kilometri distanță, au fost așa mișcați de Dumnezeu, încât s-au pornit cu toții spre sediul poliției, deoarece știau că polițistul de acolo erau mântuit cu adevărat și cu frică de Dumnezeu.

Tânărul m-a rugat să merg cu el la sediul poliției și am făcut-o. Nu voi uita niciodată ce am auzit și ce am văzut în acea dimineață. Câțiva tineri erau îngenunchiați la marginea drumului. Îngenuncheată lângă unul dintre ei, aflat încă sub influența alcoolului, era mama lui bătrână, care spunea, „Willie, o, Willie, vii în sfârșit?!”

„Domnule Campbell, s-a întâmplat ceva minunat!. A zbucnit trezirea!”

Willie este astăzi pastor, iar din acel grup de tineri care L-au căutat pe Domnul în seara aceea, nouă sunt implicați în slujire!

„Vino la ușă să vezi mulțimea adunată aici!” Era ora 11, ora 11! M-am dus la ușă și acolo erau între 600 și 700 de oameni, adunați în jurul bisericii. În câteva minute, la 11.45, biserica era supraaglomerată. De unde au venit oamenii aceștia? De unde au știut ei că era o întâlnire la ora aceea la biserică? Nu știu! Dar ceea ce știu este că oamenii au venit din sate și din cătune. Dacă i-ai întreba astăzi ce anume i-a determinat să vină, nu ar putea să vă spună. Tot ceea ce știau era că fuseseră mișcați de o putere pe care nu o puteau explica și care i-a făcut să înțeleagă că erau niște păcătoși care meritau iadul! Și sigur că singurul loc unde au crezut că pot primi ajutor era biserica.

Aceasta este o realitate care nu poate fi contestată. Dumnezeu era peste tot! Și datorită acestei conștientizări a prezenței lui Dumnezeu, bisericile erau aglomerate; aglomerate!; din timpul zilei și până târziu în noapte, până la 5, 6 dimineața! În timpul trezirii, timpul nu mai există.

Una dintre cele mai mari mișcări din timpul acestei vizite cerești pline de har a fost că în acea noapte barul s-a închis și nu s-a mai deschis de atunci. Bărbații care obișnuiau să bea și își petreceau serile acolo, acum se închină și se roagă Domnului la întâlnirile noastre de rugăciune! Și aceasta pentru că au intrat în plinătate! Datorită faptului că oamenii din insula Lewis au înțeles adevărul, nu au mai dat înapoi de pe vremea acelei mișcări pline de har ce a avut loc cu ani în urmă.

Dragii mei, înțelegeți ce înseamnă trezirea? Înțelegeți ce înseamnă să îl vezi pe Dumnezeu lucrând? Dumnezeul minunilor, Suveran, Supranatural, mișcându-Se în mijlocul oamenilor și sute dintre ei să fie primiți în Împărăție?

O, de am putea vedea lucrul acesta, de am putea să-l vedem!

Leonard Ravenhill

Ce este viața voastră? Este un abur care se ridică pentru puțin timp și apoi dispare. Lumea de afară nu așteaptă o nouă definiție a creștinismului, ci o nouă demonstrație a creștinismului.

Paris Reidhead

Aș greși dacă v-aș vorbi despre religia utilitaristă? Despre un creștinism convenabil? Și întrebarea pe care v-o veți pune este, „Este Dumnezeu un scop sau un mijloc?” Foarte repede în viața creștină trebuie să vă hotărâți dacă îl vedeți pe Dumnezeu ca pe un scop sau ca pe un mijloc.

Leonard Ravenhill

O întrebare mai provocatoare decât acest text este, „Ce este viața ta?”

Paris Reidhead

Filozofia zilelor noastre a devenit umanismul, pe care-l putem defini astfel: umanismul este o filozofie ce declară că scopul tuturor lucrurilor este fericirea omului, că motivul existenței este fericirea omului. Conform umanismului, salvarea nu este decât o chestiune de a fi cât mai fericit în viață.

Aceștia, dintre care fac și eu parte, fundamentaliștii, spun:

„Credem că Scriptura a fost insuflată de Duhul Sfânt.”

„Credem în dumnezeirea lui Isus Cristos.”

„Credem că există iad și că există rai.”

„Credem că Isus Cristos a murit, a fost îngropat și a înviat.”

Amintiți-vă însă că atmosfera este cea a umanismului, care afirmă că scopul suprem al existenței este fericirea omului. Așadar nu a trecut mult timp până când fundamentaliștii s-au cunoscut între ei pe baza acestei mărturisiri de credință. Majoritatea erau oameni care se întâlniseră cu Dumnezeu. Dar vedeți voi, la scurt timp după ce aceștia spusese: „Acestea sunt lucrurile care ne definesc ca fundamentaliști”, generația următoare a spus: „Iată cum devii fundamentalist:

Crede în insuflarea Scripturii!

Crede în dumnezeirea lui Cristos!

Crede în moartea, îngroparea și învierea Lui!

Și astfel, devii fundamentalist.”

Nu după mult timp, s-a ajuns la generația noastră, pentru care întregul plan de mântuire însemna să-ți dai acordul intelectual la câteva principii doctrinare. Iar o persoană era considerată creștină dacă putea răspunde cu „Îhî” la vreo 4-5 întrebări. Și dacă știa unde să răspundă „Îhî”, cineva îl bătea ușor pe spate, îi strângea mâna, îi zâmbea prietenos și-l asigura: „Frate, ești salvat.”

T. Austin-Sparks

„Cu ce preț?”

Paris Reidhead

Așadar, se ajunsese atât de jos, încât mântuirea nu era decât un consimțământ dat la o formulă sau la un plan. Iar scopul acestei mântuiri era fericirea omului, pentru că umanismul se infiltrase. Dacă ar fi să analizăm fundamentalismul în contrast cu liberalismul, care a apărut cu 100 de ani în urmă, am putea observa următorul lucru:

Liberalii spun că scopul religiei este să facă omul fericit în timpul vieții.

Fundamentaliștii spun că scopul religiei este să facă omul fericit după moarte.

Leonard Ravenhill

Noi ne mișcăm încă numai la țărnul oceanului posibilităților harului. Pune în seara aceasta în noi o insatisfacție sfântă.

Paris Reidhead

Până acolo încât s-a ajuns la ceva de genul acesta:

„Acceptă-L pe Isus ca să poți merge în cer. Doar nu vrei să mergi în iadul plin de flăcări, un loc dezgustător și murdar, atâta timp cât există un cer minunat acolo sus! Vino la Isus, ca să mergi în cer!” Acest apel este la fel de egoist ca și hotărârea câtorva oameni care stau într-o cafenea și se hotărăsc să meargă să jefuiască o bancă pentru a obține un câștig nemuncit.

Mă tem că a ajuns așa de subtil, încât se infiltrează oriunde. Ce este acesta? Iată esența: acest postulat filozofic care afirmă că scopul existenței este fericirea omului a fost cumva îmbrăcat cu termeni evanghelici și cu doctrine biblice până când Dumnezeu domnește în

cer pentru fericirea omului, Isus Cristos S-a întrupat pentru fericirea omului, îngerii există pentru fericirea omului. Toate lucrurile există pentru fericirea omului!

Iar eu vă spun că acesta nu este creștinism!

Creștinismul spune: „Scopul întregii existențe este slava lui Dumnezeu.”

Umanismul spune: „Scopul întregii existențe este fericirea omului.”

Aceasta e înșelăciunea secolelor!!

Și este înșelăciunea în care noi trăim! Nu văd cum ar putea Dumnezeu să ne trezească, dacă nu ne întoarcem la creștinism.

Nu este omul fericit? Oare nu a intenționat Dumnezeu să-l facă pe om fericit? Ba da, dar acesta este produsul secundar, nu produsul primar!

Vă întreb acum care este filozofia misiunilor? Care este filozofia evanghelizării? Care este filozofia unui creștin?

Dacă întrebați de ce m-am dus în Africa, vă voi răspunde că m-am dus, în primul rând, ca să „îmbunătățesc” modul în care era privită dreptatea lui Dumnezeu. Nu consideram că este drept ca cineva să meargă în iad fără a avea măcar o șansă de a fi mântuit. Așa că am plecat cu gândul de a oferi bieților păcătoși o șansă de a merge în cer. Nu am explicat lucrurile mai pe larg, dar dacă veți analiza ceea ce tocmai v-am spus, știți ce este acesta? Umanism. Eu foloseam pur și simplu resursele lui Isus Cristos ca un mijloc de a îmbunătăți condițiile umane de mizerie și suferință.

Iar când am ajuns în Africa, mi-am dat seama că ei nu erau niște bieți păgâni neștiutori care alergau de colo-colo prin junglă, căutând pe cineva care să le spună cum să ajungă în cer. Erau monștri ai nelegiurii! Trăiau într-o sfidare absolută și totală, având mai multă cunoștință despre Dumnezeu decât mi-aș fi imaginat eu vreodată!

Meritau iadul, pentru că refuzau categoric să umble în lumina conștiinței lor, a legii scrise în inima lor, în lumina mărturiei naturii și a adevărului pe care-l cunoșteau! Când am aflat acest lucru, vă spun sincer că am fost atât de supărat pe Dumnezeu, încât odată l-am spus în rugăciune: „Ce mare scofală ai făcut, trimițându-mă la acești oameni care așteptau să li se spună cum să ajungă în cer!” Ca ajungând aici să descopăr că ei știau despre cer, dar nu vroiau să meargă acolo, că își iubeau păcatul și vroiau să rămână în el.

Am mers acolo motivat fiind de umanism. Văzusem fotografii cu leproși, cu răni ulceroase, fotografii cu înmormântări ale indigenilor și nu am vrut ca semenii mei să sufere în iad pentru veșnicie, după o asemenea existență mizerabilă pe pământ. Dar tocmai acolo, în Africa, Dumnezeu a început să crape acest înveliș al umanismului! În acea zi, stând în dormitor, cu ușa încuiată, m-am luptat cu Dumnezeu. Pentru că aici am început să înțeleg că oamenii pe care-i credeam neștiutori și doritori să afle cum să ajungă în cer, care spuneau: „Să vină cineva să ne învețe”, de fapt nici măcar nu-și făceau timp să vină să vorbească cu mine sau cu altcineva.

Nu erau interesați de Biblie sau de Cristos; își iubeau păcatul și voiau să trăiască mai departe în el. Atunci am ajuns în momentul în care am simțit că totul era o ipocrizie și o batjocură; am simțit că fusesem înșelat. Și am vrut să mă întorc acasă.

Acolo, în dormitor, fiind singur, pe când îmi spuneam cu sinceritate lui Dumnezeu ceea ce simțeam în inima mea, mi s-a părut că l-am auzit spunând: „Într-adevăr, oare nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ? Păgânii sunt pierduți și vor merge în iad, nu din cauză că nu au auzit Evanghelia. Vor merge în iad pentru că sunt păcătoși și iubesc păcatul în care trăiesc! Și pentru că merită iadul. Dar Eu nu te-am trimis aici pentru ei, nu te-am trimis de dragul lor.”

Și am auzit, mai clar ca niciodată, deși nu era o voce fizică, ci ecoul adevărului tuturor veacurilor, care-și găsea calea către o inimă deschisă. L-am auzit pe Dumnezeu spunând inimii mele: „Nu te-am trimis în Africa de dragul păgânilor. Te-am trimis în Africa de dragul Meu. Ei merită iadul! Dar Eu îi iubesc! Și am îndurat agoniile iadului pentru ei! Nu te-am trimis acolo pentru ei! Te-am trimis acolo pentru Mine! Nu merit Eu răsplata suferințelor Mele? Nu merit Eu să fie ai Mei cei pentru care Eu am murit?”

Și aceasta a inversat totul, a schimbat totul și a îndreptat totul. Nu mai lucram pentru Mica, pentru zece sicli de argint și o cămașă, ci eram în slujba Dumnezeului Celui viu.

Leonard Ravenhill

Cu cât trăiesc mai mult, cu atât descopăr mai mult că nu știu.

În urmă cu doi ani, de anul nou, Dumnezeu mi-a dat un cuvânt. Nu obișnuiesc să răsfoiesc Biblia ca să găsesc un cuvânt. Domnul mi-a dat cuvântul, „Respingere”. Minunat!

Paris Reidhead

De ce te-ai pocăit? Aș vrea să mai văd oameni pocăindu-se în felul în care Biblia vorbește de pocăință. Observați diferența? Diferența este că cineva tremură, speriat că în iad va avea parte de suferință. Dar el nu și-a simțit monstruoza vinovăție! Nu a simțit monstruoza nelegiuirilor lui! Nu-și dă seama de ocară pe care l-a adus-o lui Dumnezeu! El tremură doar pentru că pielea lui va fi pârlită. Iată diferența dintre predicile secolului al XX-lea și cele ale lui John Wesley, din secolul al XVIII-lea.

Wesley a fost un predicator al neprihănirii, care înălța sfințenia lui Dumnezeu în predicile sale de două sau trei ore, ținute în aer liber. Înălța sfințenia lui Dumnezeu, legea Lui, dreptatea Lui, înțelepciunea cerințelor Lui, justețea mâniei Lui și furia Lui, iar apoi se întorcea spre păcătoși și le zugrăvea monstruoza nelegiuirilor lor, răzvrătirea lor față, trădarea și ticăloșia lor. Puterea lui Dumnezeu se cobora cu asemenea forță peste congregație, încât oamenii cădeau la pământ, total inconștienți! Pentru că li se revelase sfințenia lui Dumnezeu și în lumina ei, văzuseră monstruoza păcatelor lor. Duhul lui Dumnezeu străpunsese mințile și inimile lor, încât au căzut la pământ.

Nu încerca să convingă niște oameni buni că avea de-a face cu un Dumnezeu rău! Ci convingea niște oamenii răi că meritau mânia unui Dumnezeu bun!

Leonard Ravenhill

Orice iubești mai mult decât Îl iubești pe Isus Cristos este un idol. Nu contează ce este. Mi-e rușine să fac parte astăzi din biserica lui Isus Cristos, care este total diferită față de cea din Noul Testament, este atât de săracă, de oarbă, de fără putere.

Am ajuns la această concluzie: astăzi, în America, este o mișcare a lui Dumnezeu, însă nu între cei nemântuiți, ci între cei răscumpărați care sunt hotărâți, prin harul lui Dumnezeu să fie parte din mireasă, iar pentru a fi parte din mireasă, trebuie să fie divorțați de orice este din lume.

Vorbim cu cineva, care potrivit teologiei noastre, se îndreaptă spre un iad veșnic, și totuși îi punem numai niște întrebări de suprafață.

Aud o șoaptă cum că Isus te-a pus mai sus pe lista lui. Spune că devii periculos pentru împărăția lui. Spune că îi nimești planurile, îi dai peste cap scopurile, îi dărâmi fortărețele. Însă noi nu dărâmăm nimic, ci construim biserici mici și frumoase și camere mici unde oamenii să stea împreună. Dacă Isus s-ar întoarce, nu ar mai curăța templul, ar curăța amvonul. Când permitem ca realizările noastre să devină temelul încrederii noastre, suntem în mare pericol. Oh, cât de mult vrem să fim prețuiți. Cât de mult vrem să fim respectați, ca oamenii să vadă ce daruri prețioase ale Duhului ni s-au dat. Știți de ce nu văd? Pentru că miroși greu a mândrie, de aceea nu văd.

John Wesley a murit în 1791, s-a convertit la 35 de ani. Inversați numărul și obținem 53. Adunându-le obținem 88, a fost salvat la 35 și a predicat timp de 53 de ani. Știți ce a lăsat în urmă după moartea lui? O mână de cărți, o haină decolorată din Geneva, îmbrăcat cu care a predicat în toată Anglia, șase linguri de argint pe care le-a primit de la cineva, șase bacnote de liră, care să fie date oamenilor săraci care-l vor duce la mormânt și atât. Șase bacnote de liră, șase linguri de argint, o mână de cărți, o haină veche și ... mai era ceva ... ce mai era? Ah, știți ce a mai lăsat, biserica metodistă.

Ar fi putut muri la fel de bogat ca predicatorul faimos pe care-l ascuți la televizor Duminică. Sigur că a câștigat bani, și a construit orfeline. Sigur că a câștigat bani, și a

imprimat biblii. Sigur că a câștigat bani, și a compilat, împreună cu Charles, cartea de cântări metodistă și a avut grijă de orfelinat. Iar posesiunile lui, la moarte, valorau treizeci de dolari.

A imprimat biblii. A imprimat cărți de cântări. A finanțat misiuni în toată lumea. Acesta este un mod bun să-ți folosești banii. Gândeți-vă la răsplată. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, credeți că spune să nu ne strângem comori pe pământ? Strângeți-vă comori în cer.

M-am oboșit să scriu despre trezire. M-am oboșit să citesc despre trezire. În seara aceasta, în lume, sunt mai mulți oameni pierduți decât oricând altcândva în istoria lumii. Iar Dumnezeu vrea oameni care să fie cu adevărat beți, plini de Duhul lui Dumnezeu, care trăiesc o astfel de viață de dragoste cu Domnul Isus, astfel încât orice le-ar cere El, să facă.

Paris Reidhead

Am discutat cu oameni care nu aveau nicio siguranță că păcatele le erau iertate. Voiau să se simtă în siguranță înainte de a fi fost gata să se predea cu totul lui Cristos. Însă eu cred că singurii oameni despre care Dumnezeu mărturisește, prin Duhul Său, că sunt născuți din El sunt aceia care vin la Isus Cristos și spun ceva de felul acesta: „Doamne Isuse, Te voi asculta, Te voi iubi, Te voi sluji și voi face ceea ce vrei Tu atâta timp cât trăiesc, chiar dacă voi merge în iad la sfârșitul vieții mele, doar pentru că Tu ești vrednic să fii iubit, ascultat și slujit, și nu încerc să fac un târg cu Tine!”

Dar, o, cunosc așa de mulți oameni care vor să cunoască plinătatea lui Dumnezeu pentru a se folosi de Dumnezeu!

Un tânăr predicator a venit la mine în Huntington, Virginia de Vest, și mi-a spus:

– Frate Reidhead, am o biserică extraordinară. Am un program de școală duminicală minunat, o emisiune la un radio creștin care prosperă. Dar simt o nevoie, o lipsă în viața mea; am nevoie să fiu botezat cu Duhul Sfânt, am nevoie să fiu umplut cu Duhul. Cineva mi-a spus că Dumnezeu a lucrat asta în tine, de aceea m-am gândit că ai putea să mă ajuți.

M-am uitat la omul acesta, și știți cum arăta? Ca mine. Exact ca mine. Am văzut în el tot ce era și în mine. Ați crezut că urma să spun cum eram eu înainte? Nu, ascultă, inimă dragă: dacă te-ai văzut vreodată pe tine însuși, știi că nu vei putea fi niciodată altceva decât ceea ce ești. „Pentru că... în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun”. Omul acesta arăta ca mine.

Era ca un tip de la volanul unui Cadillac, care spune celui de la benzinărie:

– Amice, fă-i plinul cu cel mai bun octan pe care-l ai. Ei bine, așa arăta – voia putere pentru programele sale. Însă Dumnezeu nu va fi un mijloc pentru împlinirea scopurilor niciunui om. I-am răspuns:

– Îmi pare foarte rău, dar nu cred că te pot ajuta.

Și m-a întrebat:

– De ce?

– Nu cred că ești pregătit. Mă gândesc că te crezi la volanul unui Cadillac. Mi-ai vorbit de programele tale, de radioul tău, de școala ta duminicală și de biserica ta. Toate sunt foarte bune. Te-ai descurcat minunat fără puterea Duhului Sfânt.

Un creștin chinez a fost întrebat când s-a întors înapoi în China:

– Ce te-a impresionat cel mai mult în America?

El a spus:

– Lucrurile extraordinare pe care americanii le pot realiza fără Dumnezeu.

Iar acest tânăr predicator realizase foarte multe, practic, fără Dumnezeu. Acum, el vroia un fel de putere pentru a-și putea împlini scopurile și pe mai departe.

I-am spus:

– Nu, nu. Tu stai la volan și-l spui lui Dumnezeu: „Dă-mi putere să merg mai repede”, dar nu merge așa; tu trebuie să te dai la o parte.

Dar îl cunoșteam pe acest nenorocit, pentru că mă cunoșteam pe mine. I-am spus:

– Nu, niciodată nu va merge așa. Trebuie să treci pe bancheta din spate.

Și îl puteam vedea cum se întinde și apucă volanul. I-am spus:

- Nu, nu e suficient să stai pe bancheta din spate. Înainte ca Domnul să lucreze în tine, știi ce trebuie să faci tu?

Iar el m-a întrebat:

- Ce?

- Trebuie să ieși din mașină, să scoți cheia din contact, să deschizi portbagajul, să-l dai cheile Domnului Isus, să intri apoi în portbagaj, să îl închizi și să șoptești prin gaura cheii: „Doamne, umple-o cu ce vrei Tu și condu Tu, de acum încolo depinde de Tine.”

Acesta este motivul pentru care mulți creștini nu intră în plinătatea lui Cristos: vor să devină leviți, slujind pentru 10 sicli de argint și o cămașă. I-au slujit lui Mica, dar cred că, dacă ar avea puterea Duhului Sfânt, ar putea sluji seminției lui Dan.

Niciodată nu va merge așa, niciodată. Există un singur motiv pentru care Dumnezeu „are nevoie” de tine, și acela este de a te aduce în punctul în care, pocăindu-te, să vezi că ai fost iertat pentru gloria Lui, să vezi că, prin biruința Domnului, ai fost dus în moarte pentru ca El să poată domni, și, în acea plinătate, Isus Cristos să poată trăi și lucra prin tine.

Atitudinea ta trebuie să fie aceea a Domnului Însuși, care a spus: „Nu pot face nimic de la Mine Însumi”. Nu pot să vorbesc de la mine. Nu îmi fac propriile planuri. Să trăiesc pentru slava lui Dumnezeu în Isus Cristos este singurul motiv pentru care exist.

Dacă v-aș spune: „Veniți să primiți mântuirea, ca să mergeți în cer; veniți la cruce, ca să aveți bucurie și biruință; veniți să primiți plinătatea Duhului, ca să fiți satisfăcuți”, aș cădea în capcana umanismului.

Prietene drag, dacă ești aici fără Cristos, vino la Isus Cristos și slujește-L cât vei trăi, chiar dacă la sfârșit vei merge în iad, pentru că El este vrednic! Prietene creștin, te îndemn să vii la cruce, și, făcându-te una cu El în moarte, să experimentezi tot ce înseamnă moartea față de sine, pentru ca El să primească slava. Dragă frate, dacă nu cunoști plinătatea Duhului Sfânt, vino și adu-ți trupul ca o jertfă vie și lasă-L să te umple, pentru ca El să-și împlinească în tine, pe deplin, scopul pentru care a venit și să-și culeagă slava din viața ta.

Nu este vorba de ceea ce vei obține tu de la Dumnezeu, ci de ceea ce El va obține din viața ta.

Haideți să punem capăt o dată pentru totdeauna acestui creștinism utilitarist, care face din Dumnezeu un mijloc, în loc de un SCOP glorios – după cum El este. Haideți să demisionăm, haideți să-i spunem lui Mica: s-a terminat. Nu vom mai fi preoții lui, care slujesc pentru zece sicli și o cămașă. Haideți să-i spunem seminției lui Dan că s-a terminat. Și haideți să venim și să ne prosternăm la picioarele Fiului lui Dumnezeu, străpuns de cuie, și să-l spunem că Îl vom asculta, Îl vom iubi și Îl vom sluji cât timp vom trăi pentru că El este vrednic!

Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, doi tineri moravieni au auzit despre o insulă din Indiile de Vest, unde un proprietar britanic ateu avea între două și trei mii de sclavi. Proprietarul acesta spusese: „Pe insula mea nu va pune niciodată piciorul vreun predicator sau preot. Dacă naufragiază, îl vom ține separat într-o casă până ce va trebui să plece, dar niciodată nu va vorbi vreunui dintre noi despre Dumnezeu. M-am săturat de toată absurditatea asta.” Trei mii de sclavi din junglele Africii au fost aduși pe o insulă din Atlantic, unde aveau să trăiască și să moară fără să audă de Cristos.

Acești tineri moravieni au auzit de starea lor nenorocită. S-au vândut acestui colonist britanic pentru prețul standard care se dădea pe un sclav și au folosit banii primiți din vânzare pentru a-și cumpăra biletul spre Indiile de Vest, căci nu voia nici măcar să le asigure transportul. Comunitatea moravienilor din Herrnhut a venit să-i vadă plecând pe acești doi tineri, care nu aveau să se mai întoarcă niciodată, întrucât se vânduseră de bunăvoie sclavi pe viață. În calitate de creștini, ei aveau să fie o mărturie a dragostei lui Dumnezeu în mijlocul sclavilor dintre care acum făceau parte.

Famiile lor plângeau și, în timp ce vasul era purtat de marea și depărtarea creștea, se întrebau: Este înțeleaptă jertfa lor extremă? Este necesară? Cablurile au fost aruncate și înfășurate pe piloni. Cei doi tineri au privit la distanța ce se mărea. S-au prins de brațe, și-au ridicat mâinile și au strigat peste depărtarea mereu crescândă, ultimele cuvinte care au fost auzite din gurile lor:

– Fie ca Mielul care a fost înjunghiat să primească răsplata suferințelor Sale!

Aceasta a devenit viziunea misiunilor moraviene și este unicul motiv pentru care noi existăm... pentru ca Mielul care a fost înjunghiat să primească răsplata suferințelor Sale.

Leonard Ravenhill

Întrebarea nu este dacă ai fost provocat. Întrebare este dacă ai fost schimbat!?

http://www.parisreidheadbibleteachingministries.org/pdf/tenshekels_ro.pdf

https://img.sermonindex.net/modules/articles/article_pdf.php?aid=23311

https://www.youtube.com/watch?v=-aSVDgBqe6l&t=1673s&ab_channel=TrezireReforma